

**DELEGACIÓ DE PASTORAL FAMILIAR
BISBAT DE GIRONA**

NOVA EVANGELITZACIÓ 5.4

**Reconec per la fe,
la Presència que m'estima.**

Realitat - Déu - Existència

Agradar el Pare

***"Jo faig sempre el que agrada al meu
Pare"***

(Jn 14, 31)

Objectiu

La naturalesa de la fe és creure enmig de la foscor de la pròpia **existència**. *El nostre Jo Central*, l'essència de la pròpia identitat, és **Déu**. *El nostre jo personal*, mentre viu sota el control del personatge, no és capaç de creure en la **Realitat de Déu**, només creu en la realitat que percep, interpreta i s'hi submergeix. Aquesta NE 5.4 ens proposa comprendre aquests tres conceptes: **Realitat, Déu, Existència**, experimentar-los i acréixer la fe.

Pretén ajudar-nos a entrar en una fase de transició entre la **realitat psicològica del jo personal** i la **realitat dels nivells superiors, espirituals del Jo Central, del Regne de Déu dins nostre**.

Habitualment solem viure tota una fenomenologia d'estats interiors, actituds davant del món, conflictes i ajustos. Això és el que vivim de manera més conscient: **les idees sobre les coses, els afectes, sentiments, valoracions, tendències**. Tot aquest món és, evidentment, molt important, però només és molt important per a la persona que no viu res més que això, ja que l'ésser humà té unes dimensions més profundes que aquest aspecte fenomènic, les quals dimensions ens permeten **"reconèixer la Presència que ens estima"**.

Presa de consciència 1: Potser podríem pensar: *Aquests conceptes ja els conec*. La qüestió és: *els visc? Com els visc? Els he convertit en experiència operativa, pràctica en la meua vida? Ajuden a la meua fe i a la meua vida espiritual?*

REALITAT - DÉU – EXISTÈNCIA

Del nivell psicològic al nivell espiritual a través de la fe
Aclarim conceptes

Jo Central i Jo personal.

El Jo Central és la identitat profunda de l'home, de la qual dimensió espiritual en sorgeix tota aquesta fenomenologia, tot allò que vivim als nostres estats de consciència i en les situacions quotidianes; tot són manifestacions del centre més íntim, més profund de nosaltres mateixos, que és el que pròpiament mereix ser anomenat Jo, la nostra vertadera identitat.

El Jo personal és el camp psicològic de totes les manifestacions que sorgeixen d'aquest Jo Central en contacte amb el món exterior, amb tots els desajustos i reajustaments que es produeixen en aquesta interacció. En canvi, **quan ens dirigim a cercar l'essència que és causa d'aquests fenòmens, aleshores entrem en un terreny que anomenem espiritual**. Per tant, **l'espiritual, és la nostra pròpia essència, la nostra vertadera identitat, l'autèntica realitat**.

Els tres aspectes de la Realitat

Nosaltres vivim una multiplicitat d'estats, vivim constantment canvis, dins i fora de nosaltres mateixos. El món es mou, canvia, es transforma, i jo (amb el món) també em moc i em transformo. **Però hi ha alguna cosa en mi que manté una identitat permanent, que manifesta una mateixa naturalesa, una cosa que jo segueixo intuït com a idèntic i que anomeno jo. Jo com a realitat última de mi mateix**. Hi ha una triple noció de realitat:

1. La noció de realitat que jo visc en primera persona anomenada "jo personal", una via interior.
2. La noció de realitat que jo percebo com a externa al meu cos, anomenada món, societat, naturalesa, una via exterior.

Però la noció de realitat no s'acaba aquí.

3. Hi ha una noció de realitat que per a la majoria de persones, és molt important. Una via diferent, molt tènue, **anomenada Jo Superior o Jo Central**. **És la realitat amb què valorem el que anomenem valors transcendents: és la noció de bellesa universal, la noció de justícia, ordre, poder, intel·ligència, ment universal; és la realitat que anomenem Déu, Divinitat, Absolut, Transcendent...**, que sempre i per a tots, té un caràcter i una qualitat superior a tot el que percebem habitualment. A aquesta qualitat superior li atribuïm una noció de realitat que per a nosaltres és molt important.

Aquesta Realitat Espiritual, Transcendent, l'Absolut és una Realitat experimentable.

L'espiritual com a objecte de creença pot modificar en cert grau els nostres valors i influir en els nostres esquemes de conducta relacionats amb la nostra vida diària. Però l'espiritual només comença a ser una cosa realment revolucionària a la nostra vida, **quan passem de la creença a l'experimentació d'aquest Jo Superior, Central, que és el Regne de Déu dins nostre. Aquest Jo Central no es tracta d'una simple creença, sinó d'una intuïció de realitat que tots la posseïm perquè hem estat creats a imatge i semblança d'aquest Jo Superior.** Mitjançant el treball espiritual intentem convertir, això que fins ara és només una intuïció o una aspiració, en una experiència que penetri activament en la nostra vida, i que sigui tan concreta, intensa i real com ho són les coses més concretes de la vida quotidiana.

L'espiritual comença a ser realment important quan és operatiu a la nostra vida diària; no quan només és objecte d'una fe o una creença. La fe i la creença són punts de partida; però mentre un es quedi en el punt de partida no arribarà al seu destí. **Hi ha una realitat espiritual,** que l'hem de viure en la nostra pròpia experiència humana, contràriament l'espiritual no serà operatiu a la nostra vida.

Presa de consciència 2: Tinc experiència que Déu és operatiu a la meua vida actual?

El Jo Absolut, Central, font de la nostra personalitat i de tota l'existència.

La primera característica que observem d'aquesta Realitat Transcendent és que té, en relació amb l'existència, els mateixos atributs que el Jo Central té en relació amb la nostra personalitat. Això vol dir que **tot allò que despleguem a la nostra vida: energia, intel·ligència, amor, estat de consciència, que constitueix la nostra personalitat, tot això sorgeix de dins, del Jo Absolut en contacte amb l'exterior. L'origen de tot** el que apareix al camp fenomènic **és el Centre, el Nucli** profund que anomenem **Jo Central. Jesús l'anomena Regne de Déu.**

Aquest Regne de Déu, Jo Central és la font d'on sorgeix tota la nostra capacitat de viure.

Aquest Regne de Déu, Jo Central, com a font de tota la nostra personalitat, és el mateix atribut essencial que intuïm en allò que anomenem Transcendent, Déu, en relació amb tot el que existeix. **Tot allò que existeix sorgeix d'una font, d'un origen, d'una intel·ligència, d'un poder.** Tot és expressió d'aquesta intel·ligència i d'aquest poder: **Déu.** Quina conseqüència té tot això? Aquesta:

- **Tota l'energia** que jo soc capaç de percebre a l'Univers, és expressió d'aquest **Regne de Déu que tenim dintre.**
- **Tota la intel·ligència** que es manifesta en tot el que existeix és expressió de la Intel·ligència Absoluta del **Regne de Déu que tenim dintre.**
- **Tots els estats de goig, felicitat, alegria, amor, bellesa, bondat,** són expressió universal d'aquest **Regne de Déu que tenim dintre.**

Aquest Regne de Déu és Poder, Intel·ligència, Amor-Felicitat.

És el que en el llenguatge cristià s'expressa dient que Déu és Omnipotent, Omniscient, Immens, Omnipresent, Amor Absolut. En el llenguatge oriental es diu que l'Essència de l'Ésser és **Sat-Chit-Ananda.** **Sat,** Existència absoluta, **Chit,** Coneixement absolut, **Ananda,** Felicitat-Amor absoluta.

Déu com a Poder Absolut.

D'això se'n deriven unes conseqüències molt concretes que intentem analitzar. Si Déu és el Poder Absolut, això vol dir que **tot poder,** sigui quina sigui la seva forma de manifestació, grau, nivell, **és expressió d'aquest Únic Poder.** En llenguatge evangèlic, queda expressat en la frase: **"Ni una fulla d'un arbre cau sense la voluntat del Pare"**. És a dir, Jesús dona l'exemple d'una cosa que sembla molt petita, insignificant, per destacar que, com a conseqüència d'unes lleis (biològiques, de gravetat), tot passa, tot esdevé per voluntat explícita, activa, actual, de Déu.

Déu, és el Poder Absolut; no hi ha cap altre poder. Per tant, tot el poder que jo pugui intuir en les persones, a l'univers, a les forces de la natura, a les circumstàncies, tot és expressió d'aquest

únic poder. Tot el poder que jo tinc i que jo soc com a realitat central, és expressió d'aquest únic poder. **Només hi ha un Poder. I aquest Poder s'expressa en mi i s'expressa en tot.**

Problema 1: Tinc un problema quan visc aquest poder des del personatge.

Passa que jo visc amb la noció (creença) que soc un poder completament diferent del poder de les altres persones, del poder de la natura i del poder de l'univers. I **perquè crec que jo soc un poder a part de tot,** jo estic intentant sempre protegir aquest poder dels altres poders; **tendeixo a estar a la defensiva o al contra atac** per defensar la meua integritat, la meua realitat, el meu ésser; perquè parteixo d'aquesta visió fragmentada i múltiple de poders, estic vivint en guerra amb tota la resta. **Quan jo m'adoni de la significació real que només hi ha un Poder,** i que aquest Poder prové de l'única Intel·ligència Absoluta, també **m'adonaré que jo no m'he de defensar de cap altre poder, ja que no hi ha cap poder oposat a la meua Realitat,** ja que el Poder que m'està donant vida, existència a mi, és el mateix Poder que està fent ser a tot el que existeix.

Prenc consciència 3: Quan m'enfado, em defenso i contra reaccio, quin "poder" manifesto amb la meua reacció? És el meu poder o és el Poder Absolut? L'emoció d'ira, enuig, malestar, no puc evitar-lo. El que sí puc evitar és deixar-me portar per ell. L'exercici pràctic consisteix a reconèixer l'emoció, acollir-la, acceptar-la, sostenir-la, entregar-la al Poder Absolut, fins a transforma-la.

Problema 2: Tinc un problema quan visc en la consciència de separació.

Mentre jo visqui en la consciència separada, petita, superficial, jo necessitaré defensar aquesta petita personalitat de tots els poders que apareixen com a externs, múltiples i oposats. En el moment que jo en la meua consciència pugui sintonitzar la meua noció de ser amb la noció de Poder Absolut, **en el moment en què la meua ment es posi en línia relacionant el meu jo amb el Tu Absolut que és Déu, en aquest moment la meua consciència estarà en harmonia completa amb la profunda Realitat de tot el que existeix, del Poder Absolut, de Déu com a Poder.** I en la mesura que jo em mantingui en sintonia interna del meu propi ésser, que és el Poder Absolut, no hi haurà cap poder que pugui estar contraposat a aquesta consciència de Realitat que jo tinc de Déu. **Desapareix tota possible oposició, tota noció de lluita, de conflicte. Aleshores jo realitzo en la meua consciència la unitat entre el meu poder i el Poder Absolut,** entro en harmonia amb el Poder Únic que Existeix, que És i que es manifesta a través de tot.

Prenc consciència 4: Quina consciència de realitat predomina en mi, la del "poder" del jo personal o la del "Poder de Déu"? Si ara en prenc consciència, tinc la intenció de viure completament sintonitzat amb el "Poder de Déu"? Si cultivo la confiança en aquest Poder de Déu en mi, experimentaré pau, seguretat, serenor, més confiança. Viuré de la fe en la Presència que m'estima.

És aquí on es veu la diferència entre una idea, una creença i una realització. **Només existeix realització espiritual quan jo puc viure aquesta unitat, no només creure-la, pensar-la o imaginar-la, sinó fer-la vida en la meua consciència com a experiència.** He de poder experimentar en mi aquesta Unitat i harmonia profunda, amb el Poder Absolut que és Déu. Com fer experiència i com convertir aquest Poder de Déu en experiència? Fent la voluntat de Déu. **Fins que no es produeixi aquesta harmonia i unió de la meua voluntat amb la Voluntat Absoluta, no hi haurà autèntica Pau, autèntica Unificació al meu interior.**

Prenc consciència 5: Quan no estic en pau, soc conscient que la meua voluntat no està en harmonia i unió amb la voluntat de Déu? Tinc intenció de fer alguna cosa per estar sempre en harmonia i unió amb la voluntat de Déu? Aquest únic enllaç, t'ofereix importants aclariments:

**NOSALTRES SOM ALLÒ QUE LA NOSTRA MENT ENS PERMET SER
HEM DE RECUPERAR EL SENTIT ESPIRITUAL
COM RECONÈIXER LA PRESENCIA QUE M'ESTIMA?**

La idea fonamental

Hem de tenir clar que per a nosaltres els problemes existeixen i prenen força perquè estem vivint en la superfície de la nostra personalitat. Quan visc la situació exterior com a única realitat, aquesta situació adquireix per a mi un caràcter radical, bàsic, que pot ser molt propici en un moment i molt desagradable i alarmant en un altre. *Quan m'adono que jo no soc només aquestes reaccions, en contacte amb la perifèria i el món exterior, aleshores descobreixo que soc, dins meu, un principi de consciència, de voluntat, d'energia, d'intel·ligència, d'amor;* i aquest principi no depèn de les coses, de res, de ningú, sinó que és un principi que subsisteix per si sol.

A mesura que jo aprofundeixo i penetro en aquesta zona central de mi mateix (el Regne de Déu), descobreixo que el món exterior no afecta per res la meva consciència bàsica, la meva pròpia realitat. Això ho he d'experimentar, perquè mentre el món exterior m'afecta, no visc des del Regne de Déu dins meu. He de reconèixer que sovint em distrec i m'allunyo d'aquesta meva identitat profunda i només visc de l'exterior, aleshores estic a mercè de les circumstàncies, i la vida es pot convertir en una sèrie de conflictes, de dificultats que poden arribar a aclaparar-me.

Prenc consciència 6: M'ho crec això que *el món exterior no afecta per res la meva consciència bàsica, la meva pròpia realitat?* Si et costa de creure-ho, fes-te aquesta pregunta: *Visc des del Regne de Déu Central? Crec que el Regne de Déu és la meva veritable identitat? Crec que la meva identitat està formada de voluntat, intel·ligència, capacitat d'estimar?*

Quan visc des del Jo Central el Regne de Déu, no és que les coses siguin diferents, sinó que les veiem totalment diferents i deixen de ser un conflicte perquè *les visc des del que és la meva veritable identitat que és: voluntat, intel·ligència, capacitat d'estimar.* No és que jo dins meu tingui un refugi on amagar-me de l'exterior; *és que el meu interior és la meva veritable Seu.* No he de recórrer al meu interior quan les coses externes van malament, sinó que *he de prendre consciència d'aquest interior en tot moment i m'he de proposar viure-hi permanentment.* Aleshores aquest interior es converteix en un mitjà d'acció, no només de protecció o de refugi. Recorda què diu Jesús: *"Busqueu primer el Regne de Déu i tota la resta se us donarà de més".*

Prenc consciència 7: Busco primer el Regne de Déu? Crec que si busco primer el Regne de Déu, la Providència divina no deixarà que em manqui res? Un cop més, confio, tinc fe en aquesta Presència que m'estima?

Mai no és per raons externes pel que nosaltres patim.

Nosaltres patim en la mesura que estem allunyats de la nostra veritable Font de Vida, d'Intel·ligència i d'Amor-Felicitat. I no es tracta de paraules moralitzants o de consolació o d'estímul. És un mecanisme psicològic exacte, és l'enunciat matemàtic d'una llei precisa.

Quan jo visc la realitat directa de l'ànima que soc –no que tinc sinó que soc–, aquesta Realitat m'allibera de la força que abans veia en les coses, de les il·lusions i les desil·lusions, de les esperances i els desencanyys; m'emancipa, perquè *sé que tot bé que jo pugui arribar a tenir no m'ha de venir mai de res ni de ningú, sinó que és resultat de la meva obertura, del meu reconeixement i acceptació de l'únic Bé, de l'únic Ésser, de l'única Realitat: Déu.*

Prenc consciència 8: Cultivo la confiança, la fe, l'amor en aquesta Providència divina que em cuida, em protegeix, m'estima? Aquesta NE d'avui, tinc intenció d'experimentar-la? Si no tinc prou fe en la Providència de Déu, tinc intenció de treballar-m'ho?

Ens cal fer un profund "treball interior" que corregeixi l'educació espiritual que no hem rebut. *Perquè es produeixi aquesta realització des del Regne de Déu en mi, jo he de treballar-me.* Encara que aquesta Realitat ja existeix i està funcionant en el meu interior, *sí que he de modificar la meva petita visió de les coses, he de modificar el fet de recolzar-me només en allò que perceben els meus sentits materials i les idees (jo-idea / jo-ideal) que m'han transmès les persones que m'han educat.* Aquests meus "educadors", en general, viuen només a nivell

psicològic i **no m'han pogut transmetre aquesta realitat espiritual**. Me n'han parlat sí, però des d'una postura teòrica i mental, de creença, de fe, de moral i potser de ritual, que en no haver-la experimentada ells, com una realitat realitzable experimentalment, ara soc jo que sí la puc experimentar si m'ho treballo. **Com i què he de treballar si vull experimentar aquesta Realitat Espiritual?**

Si no modifiquem els esquemes mentals, no podem experimentar la Realitat Espiritual.

Aquest és el motiu de perquè hem de fer un treball espiritual. Si jo tinc aquesta aspiració cap a la Realitat Transcendent, si tinc la intuïció que això és cert, que existeix, no per simple creença sinó perquè alguna cosa en mi em diu que això és així; si aprofito la formació que m'ofereix la Nova Evangelització, llavors és necessari que jo m'apliqui a fer un **treball sistemàtic en la meva ment (existència), en el meu cor (afectivitat) per modificar la meva capacitat perceptiva, fins ara gestionada pel meu ego-personatge**. He d'obrir els ulls, la ment i eixamplar la meva consciència cap a aquesta dimensió transcendent.

Prenc consciència 9: Estàs disposat a respondre't: Sí em proposo prendre consciència com a mínim d'un esquema mental que vull modificar perquè vull créixer espiritualment. Necessites alguna motivació? Aquí la tens.

La principal motivació per viure des del Poder del Regne de Déu dins meu.

Els humans necessitem motivacions per viure. Quan alguna cosa ens motiva, ens hi posem de ple. **Què ens pot motivar a viure el Poder del Regne de Déu?**

- 1. La motivació fonamental és l'Amor de Déu.** Crec que Déu m'estima immensament?
- 2. La meva resposta al seu amor.** Em proposo estimar-lo fent la seva voluntat, no la meva?
- 3. El testimoni de Jesús: a) Jo estic en el teu interior, estigues tu en mi. b) Jo faig sempre el que agrada al meu Pare.**

Prenc consciència 10: Em són vàlides aquestes tres motivacions? Tinc intenció de viure-les? Aprofundim en què consisteix **"fer sempre el que agrada al meu Pare**.

PERQUÈ ESTIMO EL MEU PARE, JO FAIG SEMPRE EL QUE LI AGRADA (Jn 14, 31)

Qualsevol que vulgui viure en intimitat amb Déu, ha de viure la mateixa màxima que vivia Jesús: **"Fer sempre el que agrada al Pare"**.

Les ànimes místiques com Isabel de la Trinitat, Teresa de Lisieux, Faustina, Edith Stein i tantes altres, ho vivien així: **"Perquè estimo el meu Pare, faig sempre el que li agrada" (Jn 14, 31; 8, 29).**

"Així parlava el Mestre sant, i tota ànima que vol viure en intimitat amb Ell ha de viure també observant aquesta màxima. El que agrada al Pare ha de ser el seu aliment, el pa quotidià. Ha de deixar-se immolar segons la voluntat del Pare, segons l'exemple del seu Crist adorat. Cada esdeveniment i succés, cada sofriment i alegria són un sagrament que li comunica Déu. Per això, aquesta ànima, ja no fa diferència entre aquestes coses; ella passa per sobre, les supera per descansar, per damunt de tot, en el seu mateix Mestre. L'ànima l'enlaira molt amunt "en la muntanya del seu cor"; sí, per sobre dels seus dons, dels seus consols i les dolceses que procedeixen d'Ell". (Santa Isabel de la Trinitat)

Viure submergit en la voluntat del Pare.

Caminar, fer, no fer, parlar, callar, tot d'acord amb la voluntat del Pare. Endinsar-se en la voluntat del Pare i no sortir-ne per a res. Transcórrer la vida dintre de la voluntat del Pare. És una decisió teològica, moguda per la fe, la confiança, l'amor. El motiu profund per fer sempre el que agrada al Pare, és l'amor. Jesús fa sempre la voluntat del Pare perquè l'estima. La seva relació d'amor amb el Pare, qüestiona profundament el nostre jo personal. Jesús vivia la relació

d'amor amb el Pare des del seu Jo Central. D'allí experimentava el Poder del Pare i allí forjava la intenció d'**agradar el Pare fent sempre la seva voluntat**.

És voluntat de Déu que nosaltres visquem totes les nostres capacitats, que arribem a Realitzar plenament l'Ésser que som en Ell. Déu ens comunica les seves pròpies qualitats perquè les expressem en nosaltres, i envers tots els altres. **Aquest és el sentit concret de la vida, de la nostra existència. Aquest és el nostre veritable destí.** Però només el realitzarem si l'acceptem.

Si amb actes de confiança i de fe abandonem totes les nostres petites inseguretats, fugides, pors, i ens obrim a l'únic que és Real, Segur, Etern, estem en la voluntat de Déu.

Si tenim aquesta possibilitat de viure oberts a l'Infinit, per què no l'aprofitem?

Per què no fer fora per sempre l'estretor mental i la petitesa de sentiment?

Per què no tirem tot això per la borda?

Així ens embarcarem de ple a l'aventura de buscar totalment Déu i la seva voluntat.

Prenc consciència 11: Decididament, incorpore al meu treball espiritual aquest mantra:

"Em proposo agradar el Pare amb la meua vida"

Per superar les dificultats que sol haver-hi en el treball espiritual, aquest enllaç orienta:

LES DIFICULTATS DEL TREBALL INTERIOR

PREGUEM FENT NOSTRE, EN PRESENT, EL QUE PAU DIU AL EFESIS

***"Nosaltres,
que en altre temps érem fosc,
però que estem en el Senyor,
ara som llum.
I com els que són de la llum,
vivim per agradar al Pare,
i experimentar els fruits
de tot tipus
que neixen de la llum:
BONDAT,
JUSTÍCIA,
VERITAT"
(Ef 5, 8)***